

Olv.: Bölcs 9,13-19 – Filem 9b-10.12-17 – Lk 14,25-33
Jézus követése kereszthordozás

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Kedves Testvérek!

Tizenhárom évvel ezelőtt, 1997. szeptember 5-én halt meg Teréz anya. Most, amikor összegyűlünk az Isten dicséretére, akkor kérjünk bátorítást, segítséget ettől a nagyszerű embertől, mert szükségünk van a bátorítására, hogy hallgatni tudjunk Jézusra. Legyen bátorságunk követni Őt az úton, hogy életünk legyen. Lélekben meghatározott életünk legyen. Tartsunk bűnbánatot.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Az életünkről van szó és csak ebből a szemszögből nézve lehet továbbgondolni azt, amit az előbb az evangéliumból hallottunk. Mindenekelőtt Jézus személyét tisztázzuk magunk előtt, ha komolyan akarjuk venni azt, amit ő nekünk mondott. Az biztos, hogy *Jézus nem erkölcsstanító, Jézus nem vallásalapító.*

***Jézus az Isten Fia,
aki a saját életét és a saját küldetését így fejezi ki, így mutatja be magát:
Én és az Atya egy vagyunk. Aki Engem lát, látja az Atyát.***

Tehát akkor, amikor Jézus ilyen szigorú követelményekkel áll elénk,
akkor arra kell gondolnunk, hogy itt az Istennel való kapcsolatunkról van szó.

Egy újságban olvastam.

Egy turistacsoport vezetője a csoportjával elment egy templom előtt. Valószínűleg protestáns templomról lehet szó, bár a homlokzatára nem ez volt kiírva: “Erős vár a mi Istenünk.” - általában ezt olvassuk a protestáns templomok homlokzatán, - hanem: “Jöjjetek Hozzám mindnyájan.” Akkor megállt ez a csoport és gúnyosan azt mondta ez az idegvezető: “Aki akar, menjen Hozzá.” Senki sem akart és ment tovább a csoport.

Egy mai modern, a XXI. században írt cikkben olvastam:

“Jézus Krisztusnak fogalma sem volt a piacgazdaságról.” Hogy mit meg nem lehet tenni és mi mindent bír el a papír, azon igen sokszor megdöbbenünk. Ez a mondat is azok közé tartozik, amelyeken jó esetben mosolyogni lehet. Csak az a baj, hogy ezt leírták és az emberek vallási ismereteikben nagyon hiányosak. Másrészt egy szekularizált világban élünk. Valójában az emberek nem tudják, hogy ki is Jézus Krisztus és mit is várnak Jézustól az emberek.

Jézus nem erkölcsprédikátor.

Nagyon fontosak az erkölcsi törvények, a parancsolatok. Nagy lehetőségünk, hogy ezekhez igazodjunk, mert valamilyen fajta belső rendet teremtenek az emberben, amire igen nagy szükségünk van. Ezek ellenére Jézus nem erkölcsprédikátor. Nem törvényeket, nem parancsolatokat óhajtott Ő erősíteni, kihirdetni. Volt a zsidóknak éppen elég parancsolata. Jézusnak éppen elég baja is volt ezekkel.

Jézus nem vallásalapító.

A zsidóságnak volt fogalma a vallásról. De Jézus az Istenről beszélt, az Istent akarta megismertetni az emberekkel. Arról szólt, hogy az Isten Atya! Azt hangsúlyozta, hogy atyai szeretettel van irántunk, Aki megteremtett bennünket. Ha van fogalmunk az atyai, anyai szeretetről, akkor ez már valami üzenetet mindenképpen jelenthet. A modern embernek ezek a fogalmai nem egészen tisztázódtak. Sőt azt tapasztaljuk, hogy ezeket a fogalmakat mintha relativizálni akarnák, az apaság, az anyaság és a család fogalmát.

Jézus Atyáról beszél, aki szeret.

Azt mondja, hogy Isten olyan, mint a jó Pásztor, akinek gondja van az övéire.

Úgy beszél Jézus az Istenről, mint aki meghív bennünket egy közös asztalhoz.

Vendéglátó és egy olyan asztalhoz hív meg bennünket, ahol mindenkinek helye van.

Testvérek!

Ahhoz, hogy valamit is megsejtsünk abból, amit ebben az evangéliumban olvastunk, ezekre gondolni kell, mert különben ijesztő és rémisztő a számunkra az, amit hallottunk: “Aki nem hagyja el apját, anyját, testvéreit, nővéreit, nem szeret jobban Engem, mint őt, az...” Ijesztő. Nem arról van szó, hogy a családtagjainkat ne szeressük, hanem egy másik ajánlata van Jézusnak. Szeressük csak a családtagjainkat, hiszen Ő tanított arról is, hogy az Isten egymásnak ajándékozott bennünket.

Jézusnak az az ajánlata,

hogy ennél az összetartozásnál is fontosabb legyen számunkra

ehhez a jó Atyához, ehhez a jószágos Pásztorhoz,

ehhez a Vendéglátóhoz való tartozásunk.

Jézus nem arról beszél, hogy a világot, meg a világ javait dobjuk el és vessük meg. Dehogy. Jézus arról szól, hogy ezeket a javakat meg is lehet osztani egymással. Erre helyezi a hangsúlyt, mert azt akarja kifejezni, hogy nem ezekben való bővelkedéstől függ az életünk. Sokkal inkább attól, hogy ***ezeket a javakat meg tudjuk egymással osztani.***

Itt nem csupán jótevénytudásról van szó. Ez a senkiházi Jézusról ezt mondta, hogy Jézusnak fogalma sem volt a piaccgazdaságról. Nem is foglalkozott ilyennel, de arról volt fogalma, hogy a világ javait az Isten mindenkinek adja. Ahhoz senkinek nincs joga, hogy ezekből a javakból magának sokkal többet szerezzen meg mások kárára, miközben mások meg elpusztulnak. Erről szólt.

Jézus naiv volt-e? Jézus fantaszta volt-e?

Valóban voltak, akik valami naivitással nézték Jézus megjelenését és azt hitték, hogy vele együtt földre száll a mennyország. Dehogy Jézus volt naiv, az emberek voltak naivok. Jézus nem volt realista? Ő mondta ezt a példabeszédet. A tornyot építő ember először leül és számol. Számításokat végez. A király amikor hadba vonul, akkor számba veszi a lehetőségeit. Ez a Jézus nem realista? Erre rögtön ellenvetik, Jézus naiv és egyáltalán nem realista, ha olyan egyházat alapított, mint amilyen az Egyház. Ez is érdekes, akár el is lehet

fogadni, mert minden okunk meg van a szégyenkezésre nekünk papoknak, mert bizony nem úgy teljesítjük a szolgálatunkat, mint ahogy azt Jézus tőlünk elvárja. Minden oka meg van a szégyenkezésre a kedves hívő testvéreknek is, mert egyáltalán nem úgy vagyunk keresztények, ahogy azt Jézus elgondolta.

De azért egyet ne felejtünk el. Micsoda szerencse, hogy amikor Jézus rólunk gondolkodik, akkor azt mondja: “Olyan ez a közösség, mint a szántóföld, amibe jó magot is vetnek, de a konkoly is fölűti a fejét.” Amikor olyan szigorú ítéleteket mondunk magunkról is, másokról is, egymásról is, akkor erre is gondoljunk. *Ez is Jézus realitását jeleníti meg.* Tudja Ő nagyon jól, hogy nem csak jó van bennünk, hanem rossz is. Ismer Ő bennünket. Micsoda szerencse, hogy ismer bennünket. Mi lenne, ha az lett volna, amit az emberek vártak, hogy menjenek és tépjék ki a konkolyt. Kik maradnának? Mi lenne, ha kitépnék a konkolyt? Hányan maradnánk itt a templomban? Jó, ez nem azt jelenti, hogy akkor csak éljünk úgy, ahogy eddig éltünk.

Gondolkodjunk el a Jézussal való kapcsolatunkon.

A lelkünk van bajban. Az ember az Isten képére és hasonlatosságára teremtett lény. Az arculatunkkal van baj. Az arculatunkat a lelkünk formálja és alakítja. A lelkünket kell megmenteni, mert az ember belülről él. Ez a legnagyobb bajunk, hogy engedünk a kívülről jövő hatásoknak, kísértéseknek. Az istentelen világ, a lélek nélküli világ azt akarja, hogy a világ felől éljünk. Az az ember, aki a világ felől él, az az ember az a valaki, aki a kísértéseknek enged. A kísértések a testünk meg a lelkünk felől érnek bennünket. Ha a testünkre gondolok, akkor nagyon egyszerűen így mondom, hogy az eszem-iszomok. Ha a lelkünkre gondolok, akkor ott van a kísértés: a gőg, a hiúság.

Hit az Istenben.

Testvérek! Minden rossz abból származik, hogy fontosabb lesz számunkra a világ, mint az Isten. Ezért az embernek Jézus ezen felszólítását egy sajátos vonulatban kell érteni, akár Ábrahám és Mózes példájára hivatkozva. Ábrahám minden hívők atyja.

A kereszténység nem erkölcsi törvények foglalata.

A kereszténység nem vallás, hanem a hit kérdése.

Hit az Istenben!

Amikor **Ábrahámot** szólítja az Isten, akkor minden ami addig a biztonságát jelentette az megkérdőjeleződik. Teljes bizonyossággal ráhagyatkozik az Istenre. És? És nagy nép atyja lesz. Egy olyan népnek lesz az atyja, akik az Istennel szövetkeznek. Isten szövetsége születik meg ezzel a ráhagyatkozással.

Mózes amikor a pusztában találkozik az Istennel, akkor Mózes igent mond és egy népnek lesz a vezetője, amely már nem csak valláskövető, hanem az Isten választott szövetségese.

Testvérek! Csak ebben a vonalban lehet érteni Jézus kívánságát: “Aki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét és kövessen.” Nem lehet a keresztet kiiktatni az életünkből. A szenvedéseket, a megpróbáltatásokat nem lehet az életünkből kiiktatni. De ha az ember valóban igent tud mondani Jézus Krisztusnak, akkor ez azt jelenti, hogy már a lelkünk felől élünk. Már nem a világ felől él az ember. Ami még mindig nem jelenti azt, hogy a világ nem kísért testünk és lelkünk felől. De ha valóban odakötözzük magunkat Jézushoz, akkor ez egy bizonyosságot jelent. Egyszer csak rádöbbenünk arra, hogy mindaz ami olyan fontos nekünk ebből a világból, az nem is annyira fontos.

***Jézus ezt akarja elérni, hogy rájöjjünk arra,
hogyan a vele való kapcsolat számunkra az egyetlen biztosíték.***

Ez a hit kérdése. Nem a testvéreinktől akar elszakítani. Nem a világ javait akarja kiszedni Jézus a kezünkből. Önmagához akar láncolni bennünket, mert a lelkünk éhségét csak Ő tudja csillapítani. Akinek elég az, amit a világ ad, szerencsétlen és sajnálatra méltó ember. Rómában a szent Lúcia katedrálisában van egy szarkofág. Bizonyos Türamus nevű ember földi maradványai vannak abban a szarkofágban. Türamus "T" betű is, valamiképpen keresztté formálták. Ehhez a keresztet kötötték oda ezt az embert, akinek az emlékét meg akarták örökíteni, mert ez a Krisztushoz kötöttség az egyetlen biztosíték. Odüsszeusz nem véletlenül kötöztette magát oda az árbóchoz. A hajó az Egyház, a hajó árbóca a kereszt. A szirének kísértették és csábították. A fülét valamivel bedugta, hogy ne hallja, mert csak így lehet megmaradni Krisztussal való közösségben.

Testvérek!

Ez a mai vasárnap nagyon fontos üzenetet hoz nekünk.

Jézus meg akarja menteni az életünket, ezért lett Emberré.

Az Ő igazsága: "Én és az Atya egy vagyunk."

Az ember igazsága: Jézushoz tartozni.

Ez a kapcsolat összes emberi kapcsolatunknak a záloga.

Ha ebben kezdünk hinni, akkor leszünk hívő keresztények.

+ A M E N +

Imaszándék a Mi Atyánkhoz

Minden halál tükröt állít elénk. Amikor valaki meghal a mieink közül, akkor az ember önmagára is reflektál, végiggondolva mit is jelentett az ember számára az, aki meghalt. Tegnap temettük el egy nagyon kedves Testvérünket, aki mindenképpen nagyon sokat jelentett egy családnak, munkatársaknak. Tiszteletnek és szeretetnek örvendett.

Most szeretném ebben az imádságban figyelmünket két nagyszerű emberre fordítani, akik országosan is sokat jelentettek nekünk magyaroknak. Egyik Kutasi József, a másik Bánffy György. Van mit megköszönni nekik. Kutasi Józsefet kevesebben ismerték. Kár. Bánffy Györgyöt többen ismerték. Hála Istennek. Ebben az imádságban köszönjük meg az életüket és adjanak nekünk erőt és bátorítást, hogy megmaradjunk magyarnak és kereszténynek.

Mi Atyánk...